

[Steenholdt.]

Det er ikke muligt at komme ind på alle politiske emner, men jeg håber herved at have givet et indtryk af, hvad atssut står for.

Til slut vil jeg gerne tilføje, at vi er nye som bevægelse, og at vi derfor er i program- og etableringsfasen. Alt kan derfor ikke være udviklet på nuværende tidspunkt, men det vil komme. Jeg glæder mig til også her i tinget at få inspiration til en udvikling af vor bevægelse, og jeg glæder mig til et godt samarbejde.

Tyroll (VS):

Socialdemokratiets ordfører, hr. Auken, kunne ikke dy sig for fra denne talerstol at udtale sig med fryd i stemmen om venstrefløjspartiernes valgresultat som helhed. Det lå klart i vurderingen, at der i denne tilbagegang, den samlede tilbagegang, skulle ligge et udtryk for, at modstanden imod indkomspolitikken og augustforliget skulle være aftagende. Jeg tror, hr. Auken glæder sig for tidligt i denne forbindelse. Det ligger sådan, at man først nu på de enkelte arbejdspladser og i de enkelte fagforeninger skal til at gøre de egentlige erfaringer med, hvad der ligger i socialdemokratiets hårde indkomstpolitiske linje, som skal til at slå igennem.

Samtidig kunne hr. Auken heller ikke afholde sig fra at udråbe SF, DKP og VS til splittelsesmagere i fagforeninger og i fagbevægelsen i det hele taget. Men hvad er realiteten? Hvem er det, der søger at lægge hindringer for arbejderne kamp for løn- og arbejdsforhold og herunder også de socialdemokratiske arbejderes tilsvarende kamp? Det er socialdemokratiet, der med knæfaldet for de borgerlige partier og kapitalens profitinteresse i form af en indkomstpolitik lægger spærringer, der lægger snævre rammer omkring arbejderklassens kampe.

I sin iver for at fremstille venstrefløjen som splittelsesmagere overser hr. Auken selvfølgelig fuldkommen konsekvenserne for fagbevægelsen af den politik, som socialdemokratiet i regeringens og fagbevægelsens top fører mod arbejderklassens interesser og altså også de socialdemokratiske arbejderes interesser.

Med overenskomstaktiviteterne søger socialdemokraterne i fagbevægelsen så at sætte arbejdspladsernes og fagforeningernes i forvejen ringe indflydelse helt ud af kraft. LOs repræsentantskabsmøde har før, f. eks. i de to sidste overenskomstforhandlingsrunder, på opfordring

fra LOs forretningsudvalg lagt op til en frasortering af kravene fra arbejdspladser og fagforeninger. Det gøres for at sætte såkaldt samfundsmæssigt forsvarlige overenskomstkrav i stedet for arbejderne krav, for at sætte profitinteresserne over arbejderne krav. En lang række forbund med socialdemokratisk dominans i ledelsen har således efter LOs forretningsudvalgs indstilling og repræsentantskabsmødets vedtagelse foretaget disse frasorteringer af arbejdspladsernes krav og har i stedet sat augustforligets rammer. Dermed har disse socialdemokratiske dominerede forbund udhølet overenskomstkampens indhold. En stor konflikt ledet af LO bliver på augustforligets præmisser og uden varetagelse af arbejderklassens interesser, som de kom til udtryk i de fremsatte krav til løn- og arbejdsforhold. Det svækker fagforeningsmedlemmernes interesse og motivering for at bidrage til at styrke de faglige organisationer, og den socialdemokratiske politik truer derfor fagforeningerne med opløsningstendenser og splittelse. Den giver dermed lettere spil for arbejderklassens fjendtlige organisationers undergravelse af fagbevægelsen, og her tænker jeg naturligvis først og fremmest på fremskridtspartiets faglige grupper.

Men det er ikke blot ved overenskomstforhandlingerne, at socialdemokratiet angriber de faglige organisationers troværdighed som kamp- og forhandlingsorganisationer. Vi ser, hvordan alle midler tages i anvendelse for at sikre overholdelsen af indkomstpolitikken rammer også mellem overenskomstforhandlingerne. Politiet sættes ind som tredje part i arbejdskampe; hævdvundne kampmidler bliver pludselig kriminelle, politiske fyringer og sortlisting trives, og aktive fagforeninger idømmes skyhøje bøder i arbejdsretten. Det viser tydeligere end mange ord, at indkomstpolitikken kun kan føres igennem, hvis der rettes et knusende stød mod aktive arbejdere og fagforeninger. Socialdemokratiet nåede i perioden op til valget at vise sin vilje til at hjælpe de borgerlige og arbejdsgiverne med sådanne omfattende angreb på arbejderne kampmuligheder. Fagforeningernes og arbejdspladsernes muligheder for at udgøre troværdige forhandlings- og kamporganisationer søges fjernet til skade for enheden i dansk fagbevægelse.

Den socialdemokratiske politik over for overenskomstforhandlingerne har medført, at arbejderne kampe for bedre løn- og arbejdsforhold må føres lokalt og opsplittet. På denne